

Počítačové Tatry

Nastal neskorý večer a ja som zostal v malej miestnosti na prízemí domu, kde sa o svoje miesto delia práčka a môj počítač. To mi vyhovovalo, pretože som mohol konečne nerušene prehádzať počítačový, tvrdo nabúchaný disk a surfovať na vlnách internetu.

Stolová lampa správne nastavená, podsvietenie písmeniek klávesnice, monitor s nastaveným jasom na minimum pre dobré rozlíšovanie zobrazeného materiálu. Na očiach okuliare s antireflexnou úpravou. Samotná klávesnica spolu s pažami v predlaktí zvierajú pravý uhol. Konečne pohoda !

Po asi dvoch hodinách spanilej jazdy na internete, keď čas v dolnom rohu ukazoval dvojku a dve nuly, začujem zvláštne zvuky prichádzajúce spoza obloka do záhrady. K tomu blikavé svetlo, ktoré prechádza z jednej strany obloka na druhú. Asi mám unavené oči, preto robím osvedčené cviky pre úľavu – pozerám priamo pred seba, dolu, doprava a nakoniec na oblok. Pri každom nádychu žmurknutie, pri výdychu oči zatvorené. Už by cviky mali účinkovať, ale nie je tomu tak. Ťahavé škrípajúce zvuky naberajú na intenzite. Obrazovka PC začala blikať a zelenkavé podsvietenie klávesnice zmenilo farbu na odtieň čiernych bakelitových reproduktorov.

To už bola scéna ako vystrihnutá z krvavého hororového DVD, ktoré som vyhral v jednej vedomostnej súťaži o prednostiach tretieho rozmeru v počítačových hrách. Vtedy som sa bál scény, kde trojrozmerné monštrum rieši medzilidské vzťahy zásadne vrčiaca motorovou píľou, až mi virtuálna krv postriekala ľavú očnicu 3D okuliarov. Lenže toto nie je virtuálna, ale skutočná skutočnosť ! Treba konať, veľí mi strachom zahmlený mozog.

Rýchlosťou guľového blesku vypínam lampu a počítač bez čakania na jeho elektronický súhlas, vyskakujem z kresla a bežím sa skryť pod parapetu obloka. Chvilku počúvam tie pazvuky a po ich stíchnutí opatrne vykúkam do susedovej záhrady, kde mal vybudované miniatúrne repliky vrchov a kopcov a Tatier. Dokonca ich mal každý pomenovaný podľa tých skutočných, čo potvrdzovali nápisy na malých tabuľkách pripevnených na úpäť každého z nich . Tie menšie : Priehyba, Ostrva, Suchý vrch. Tie statnejšie : Rysy, Jahňací štít, Solisko. Najmajestátnejší Kriváň a najvyšší Gerlachovský štít.

Za túto nezvyčajnú zbierku dostal aj ocenenia od ochrancov prírody ktorí sem privádzali školákov aby poznali krásy našich veľhôr nielen z obrázkov v učebniciach. Dokonca aj sprievodné slovo jednotlivých kopcov nahral na DVD a v prípade nepriaznivého počasia ich prezentoval návštevníkom v garáži. Samozrejme že nie

za nízku cenu, keď si mohol dovoliť kúpiť pre celú rodinu notebooky s extrémnou pracovnou výdržou.

Po chvíli prichádza postava v dlhom pracovnom plášti a čiapke stiahnutej na oči. Poznal som ju podľa napádania na ľavú nohu, bol to sused ! Práve dotlačil plný fúrik počítačov, klávesníc a monitorov ktoré určite zbiera za humnami obce, kde sú ich hromady. Po vyklopení na zem pri svetle blikajúcej prenosnej lampy začal jednotlivé komponenty skladať na seba a tie, ktoré išli na samý vrch kôpky rozrezával pílkou na železo. Tak to boli tie strašidelné zvuky ktoré ma vydesili ! Neskôr naukladané časti obhádzal hlinou, posypal trávovým semenom a cementom, polial vodou.

„No počkaj ty koťuha, veď ja ti dám rušiť ma v práci !“, poviem si a rozmýšľam nad pomstou. Anonymne, cez novovytvorenú elektronickú schránku pošlem informáciu spolku ochrancov prírody, že sused v záhrade má kopce odpadov z počítačovej techniky, ktoré kontaminujú okolitú pôdu, tým pádom aj moju. Alebo v niektorú tmavú noc krompáčom rozvalím tie hory haraburdia ktoré patrí výlučne do zberného dvora, kde čakajú na svoju ekologickú eutanáziu.

Tých nápadov bolo viac, ale nebudem vás všetkými zaťažovať. Na záver iba poviem, že ani jeden sa nestal skutočnosťou. Veď mi odchádza monitor s klávesnicou a sused mi určite za malý úplatok prepustí niektoré funkčné, ktorých sa mnohí zbavujú tak nezodpovedne.

„Ani najstarší počítač nie je tak starý, aby sa v ňom nenašla mladá myšlienka“

Jozef R.